

Arrest

**nr. 179 344 van 13 december 2016
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X en X, op 22 augustus 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 juli 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DIBI, die loco advocaat D. ANDRIEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 juni 2016 dient de verzoekende partij samen met haar 3 minderjarige kinderen een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Nazicht van de vingerafdrukken leerde dat hun vingerafdrukken genomen werden in Spanje, alwaar zij op 11 februari 2016 werden geregistreerd wegens illegale binnenkomst.

Op 22 juni 2016 werd de verzoekende partij gehoord nopens de aan de asielaanvraag ten grondslag liggende motieven en in het kader van de toepassing van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna verkort de Dublin III Verordening).

Op 23 juni 2016 werd een verzoek tot terugname gericht aan de Spaanse autoriteiten.

Dit verzoek tot terugname werd aanvaard op 1 juli 2016, op grond van artikel 13(1) van de Dublin III Verordening.

Op 27 juli 2016, met kennisgeving diezelfde dag, nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna verkort de gemachtigde van de staatssecretaris) ten aanzien van de verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“+ drie kinderen: S., H. (...), M, geboren te Damas Subrub (Syrië) op (...).1999; S., H. (...), M, geboren te Damas Suburb (Syrië) op (...).2006; S., T. (...), V, geboren te Damas Suburb (Syrië) op (...).2001, allen van nationaliteit: Syrië

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam : A. (...)

voornaam : S. (...)

geboortedatum : (...).1983

geboorteplaats : Damas Suburb

nationaliteit : Syrië (Arabische Rep.)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Spanje toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 13(1) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 14.06.2016, samen met haar drie minderjarige kinderen, asiel in België. Wat haar identiteits- en reisdocumenten betreft, legde de betrokkene haar paspoort, familieboekje en de paspoorten van haar kinderen voor.

Vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene op 11.02.2016 wegens illegale binnenkomst in Spanje werden geregistreerd.

De betrokkene werd gehoord op 22.06.2016 en verklaarde dat ze Syrië op 11.07.2011 verliet om naar Libanon te reizen en van daaruit met het vliegtuig naar Marokko te vliegen. Ze verklaarde tot 09.02.2016 in Casablanca te hebben verbleven in afwachting van een terugkeer naar Syrië. Ze gaf aan dat haar man tijdelijk werk vond in Marokko en de problemen in Syrië niet opgelost raakten, waardoor ze besloten te blijven. Ze gaf aan dat ze uiteindelijk besloot om toch door te reizen omdat haar kinderen in Marokko geen toekomst hadden, omwille van de hoge kosten en de taalvariatie. Ze verklaarde vanuit Marokko op 10.02.2016 het grondgebied van de Lidstaten in Spanje te hebben betreden. De betrokkene gaf aan dat haar vingerafdrukken er geregistreerd werden, wat bevestigd wordt door het vingerafdrukkenonderzoek. Ze verklaarde dat ze er tot 06.06.2016 in een opvangcentrum in Ceuta verbleef, maar dat ze uiteindelijk een doorlaatbewijs verkreeg en via verschillende Spaanse steden en Frankrijk naar België doorreisde om er op 09.06.2016 aan te komen. In België diende de betrokkene op 14.06.2016 een asielaanvraag in, samen met haar drie minderjarige kinderen.

Op 23.06.2016 werd een terugnameverzoek gericht aan de Spaanse instanties die op 01.07.2016 met toepassing van artikel 13(1) van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor terugname van de betrokkene. Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) zij besloot asiel te vragen in België en of zij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan dat haar kinderen tijdens hun verblijf in Marokko Frans hebben geleerd. Bovendien verklaarde ze dat België een democratisch land is dat de mensenrechten respecteert. De betrokkene verklaarde bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Spanje omdat ze daar absoluut herhaald heeft dat ze geen asielaanvraag wilde indienen. Ze gaf aan dat de advocaat in het opvangcentrum in Spanje hen verzekerde dat de vingerafdrukken geen gevolgen zouden hebben. Ze gaf aan dat ze haar asielaanvraag in België wil behandeld zien.

De betrokkene verklaarde middels een tussenkomst van haar advocaat d.d. 15.07.2016 bezwaar te hebben tegen een mogelijke overdracht aan Italië en verzocht de Belgische autoriteiten haar asielaanvraag in België te behandelen. De betrokkene wens daarbij beroep te doen op artikel 17(1) van Verordening 604/2013.

Wat de door de betrokkene geuite wens in België te kunnen blijven betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat

verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene verklaarde geen in België verblijvende familieleden te hebben. De betrokkene maakte wel gewag van een in Duitsland verblijvende schoonbroer, S.W. (...) genaamd.

We wijzen er bovendien op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij door een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor de mogelijkheid kreeg gewag te maken van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Spanje die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene verklaarde dat ze geen problemen kenden qua opvang en behandeling, al moesten ze zich naar eigen zeggen even aanpassen om te leven samen met mensen van andere afkomst, zoals Aziaten.

Zoals vermeld, verzocht de betrokkene de Belgische autoriteiten middels een tussenkomst van haar advocaat d.d. 15.07.2016 te verzaken aan een overdracht aan Spanje en wenst ze haar asielaanvraag - op basis van artikel 17(1) van Verordening 604/2013 - in België behandeld te zien. De betrokkene haalt verschillende elementen aan die haar verzet tegen een mogelijke overdracht aan Spanje moeten rechtvaardigen. Ten eerste gaf de betrokkene aan dat ze vreest na overdracht geen opvang te zullen verkrijgen. Ten tweede gaf de betrokkene aan te vrezen na overdracht slecht behandeld te worden. De betrokkene geeft daarbij aan dat ze bij haar illegale binnenkomst in Spanje gedwongen werd haar vingerafdrukken te laten registreren. Ten derde verwijst de betrokkene meer algemeen naar het asielsysteem in Spanje en de behandeling en opvang van asielzoekers. De betrokkene verwijst daarbij naar verschillende documenten waarin de Spaanse autoriteiten dienaangaande bekritiseerd worden.

Betreffende de vrees van de betrokkene dat ze na overdracht aan Spanje geen opvang zal krijgen en zal onderworpen worden aan een slechte behandeling, wijzen we er vooreerst op dat de betrokkene tijdens haar verhoor d.d. 22.06.2016 uitdrukkelijk verklaarde dat ze tijdens haar verblijf in Spanje geen problemen heeft gekend qua zowel opvang als behandeling. Bovendien wijzen we er op dat Spanje op 01.07.2016 instemde met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 13(1) van Verordening 604/2013. Dit betekent dat de Spaanse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van haar asielaanvraag zullen kunnen aanvatten of hervatten indien de betrokkene dat wenst. De Spaanse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn

te verblijven in Spanje in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming. In verband hiermee verwijzen we naar het rapport "Dublin II Regulation National Report - European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation - Spain" waarin duidelijk wordt gesteld dat personen in wiens geval Spanje zich verantwoordelijk verklaarde voor de behandeling van de asielaanvraag worden toegelaten tot de procedure en toegang hebben tot rechtsbijstand en gezondheidszorg. De betrokkene zal in haar hoedanigheid van asielzoeker een machtiging tot verblijf van minstens zes maanden verkrijgen. Alle asielzoekers hebben in alle fasen van de procedure recht op kosteloze juridische bijstand. Asielzoekers hebben toegang tot gezondheidszorg ("tarjeta individual sanitaria") en kunnen na zes maanden procedureverloop werken (pagina 29, alinea 1). Verder wordt in bovenvermeld rapport bevestigd dat alle verzoekers voor internationale bescherming aanspraak kunnen maken op bijstand en op opvang (pagina 28, alinea 2).

Betreffende de registratie van haar vingerafdrukken benadrukken we dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd worden als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Spaanse autoriteiten.

Betreffende de door de betrokkene geuite kritiek op het asielsysteem in Spanje, wijzen we er vooreerst op dat Spanje de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Spanje het beginsel van non- refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Spanje onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de asielaanvraag van de betrokkene niet met de nodige objectiviteit en expertise zullen onderzoeken en de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Verder zijn we van oordeel dat het wijzen op het feit dat in Spanje, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers niet aantoont dat personen, die aan Spanje worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Het loutere feit dat bepaalde opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de behandeling van immigranten in Spanje in de meest ruime zin en betreffende de opvang en behandeling van asielzoekers is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. We zijn van oordeel dat uit een algemene analyse van bronnen met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Spanje (Hana Cheikh Ali en Miguel Angel Hurtado, "Dublin II Regulation National Report - European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation - Spain, 20.06.2012; Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights, "Report by Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights of the Council of Europa following his visit to Spain from 3 to 7 Juni 2013", Straatsburg, 09.10.2013) niet kan worden besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betreffende de bemerking van de betrokkene dat ze een kwetsbaar persoon is, wijzen we er op dat in het rapport over Spanje van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Magdalena Queipo de Llano and Jennifer Zuppiroli, "Asylum Information Database - National Country Report - Spain", up-to-date tot april 2016, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) vermeld wordt dat de Spaanse asielwetgeving specifiek rekening houdt met kwetsbare groepen, inzonderheid alleenstaande ouders met minderjarige kinderen: "article 46(1) of the Asylum Law does make specific reference to vulnerable groups when referring to the general provisions on protection, stating that the specific situation of the applicant or persons benefiting from international protection in situations of vulnerability, will be taken into account, such in the case of minors, unaccompanied children, disabled people, people of advanced age, pregnant women, single parents with minor children, persons who have suffered torture, rape or other forms of serious violence psychological or physical or sexual, and victims of human trafficking. In these cases, the Asylum Law encourages the adoption of necessary measures to guarantee a specialised treatment to these groups. These provisions, however, do not really concern procedural arrangements. Instead, the law makes reference to protection measures and

assistance and services provided to the person" (pagina 29-30, §6).

We merken op dat de betrokkene tijdens haar verhoor verklaarde dat noch zij, noch haar kinderen gezondheidsproblemen ervaren. We benadrukken dat de betrokkene tijdens de duur van haar asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid of die van haar kinderen een overdracht aan Spanje zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene of haar kinderen in hun hoedanigheid van verzoekers van internationale bescherming in Spanje niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen.

De Spaanse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat zij door overdracht aan Spanje een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Spaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 13(1) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Spaanse autoriteiten (4)."

2. Over de rechtspleging

Waar de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991, B.S., 17 januari 1992 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van de artikelen 3.2 en 6 van de Dublin III verordening, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de artikelen 51/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Tevens meent zij dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

Het middel luidt als volgt:

"Volgens het artikel 51/5, §2, van de wet van 1980: "Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen. Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen, of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet."

Volgens het arrest Tarahel tegen Suisse van het Europees Hof voor de rechten van de mens dd. 4 november 2014 : « Dans le cas d'un renvoi « Dublin », la présomption selon laquelle un État contractant

« de destination » respecte l'article 3 de la Convention peut donc être valablement réfutée en présence de « motifs sérieux et avérés de croire » que la personne objet de la mesure de renvoi courra un « risque réel » de subir des traitements contraires à cette disposition dans l'État de destination. L'origine du risque encouru ne modifie en rien le niveau de protection garanti par la Convention et les obligations que celle-ci impose à l'État auteur de la mesure de renvoi. Elle ne dispense pas cet État d'examiner de manière approfondie et individualisée la situation de la personne objet de la mesure et de surseoir au

renvoi au cas où le risque de traitements inhumains ou dégradants serait avéré. (...) Dans le cas d'espèce, la Cour doit donc rechercher si, au vu de la situation générale du dispositif d'accueil des demandeurs d'asile en Italie et de la situation particulière des requérants, il existe des motifs sérieux et avérés de croire qu'en cas de renvoi vers l'Italie les requérants risqueraient de subir des traitements contraires à l'article 3.»

Overeenkomstig dit rechtspraak, moet de verwerende partij de algemene situatie in Spanje en de bijzondere situatie van de verzoekers onderzoeken.

In schending van de rechtspraak van de Europees Hof voor de rechten van de mens, heeft de verwerende partij geen rekening gehouden met de algemene situatie in Spanje en de bijzondere situatie van de verzoekers in haar beslissing.

I. De asielprocedure en de opvangvoorzieningen van de asielzoekers in Spanje in het algemeen

Volgens het artikel 39/82, §4, al.4 van de wet van 1980: "De Kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken doet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden."

Volgens het artikel 3.2, §2, van de verordening 604/2013: "Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen."

Mevrouw A. heeft de verwerende partij geïnformeerd over haar angst om terugkeer te worden naar Spanje omwille van de slechte opvangvoorzieningen. Hoewel ze niet persoonlijk zwaar werd behandeld in Spanje, gedurende de 5 maanden waarin ze in de enclave van Ceuta woonde, had ze tijd om belangrijke tekortkomingen in het systeem van de opvang van asielzoekers te zien. Daarover kunnen we lezen in de bestreden beslissing: « De betrokkene haalt verschillende elementen aan die haar verzet tegen een mogelijke overdracht aan Spanje moeten rechtvaardigen. Ten eerst gaf de betrokkene aan dat ze vreest na overdracht geen opvang te zullen verkrijgen. Ten tweede gaf de betrokkene aan te vrezen na overdracht slecht behandeld te worden. (...) Ten derde verwijst de betrokkene meer algemeen naar het asielsysteem in Spanje en de behandeling en opvang van asielzoekers. De betrokkene verwijst daarbij naar verschillende documenten waarin se Spaanse autoriteiten dienaangaande bekritiseerd worden. » (beslissing, p. 2)

De verwerende partij baseert haar besluit op twee rapporten - één van 2012 en één van 2013 - met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Spanje en concludeert dat « niet kan worden besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest ».

Dit is een stereotype analyse die niet gebaseerd is op de realiteit van de situatie in Spanje en de angsten van verzoekers zijn gegrond. Inderdaad, kunnen we lezen in verschillende objectieve verslagen van erkende organisaties:

□ « 48. Asylum seekers also face long delays in the processing of their asylum requests under the regular procedure, including in Ceuta and Melilla. During the Special Rapporteur's visit, the Government admitted the difficulty of complying with the required time frames. Reportedly, asylum applications can sometimes take two to five years to be decided, while the maximum time frame under the law is six months. [...] Furthermore, applicants are not always informed about the reason for the long delays or when they can expect a decision. It was reported that asylum seekers' access to justice and legal aid is threatened by the entry into force on 17 December 2012 of Law 10/2012 on fees for the administration of justice, and the ongoing reform of Law 1/1996 of 10 January 1996 on free legal assistance that has an important economic savings component and therefore may reduce the categories of persons entitled to receive free legal assistance. The Special Rapporteur is concerned that international protection is undermined, especially in Ceuta and Melilla, and that applying for asylum puts individuals in a position of discrimination and inequality. »

(De bijzondere VN-rapporteur Mutuma Ruteere (United Nations), « Report of the Special Rapporteur on contemporary forms of racism, racial discrimination, xenophobia and related intolerance - Visit to Spain », 6 juni 2013, <https://documents-dds-ny.un.org/doc/UNDOC/GEN/G13/144/78/PDF/G1314478.pdf?OpenElement>)

□ « 18. The Committee is concerned about the practice of summary return, also known as “hot expulsion”, which takes place at the borders of Ceuta and Melilla. In particular, the Committee notes with concern the first final provision of the Public Security Act, which establishes a special regime for Ceuta and Melilla, authorizing the summary return of immigrants identified at the borders of the two autonomous cities.

The Committee is also concerned about the practice of carrying out so-called “express deportations” by air, including by joint flights planned by the European Agency for the Management of Operational Cooperation at the External Borders of the Member States of the European Union (FRONTEX). The Committee is concerned that these summary expulsions are carried out without sufficient guarantees of respect for the principle of non-refoulement, where relevant. The Committee is also concerned at reports of cases of non-Syrian asylum seekers being denied access to asylum offices in Ceuta and Melilla (arts. 6 and 7).

19. The Committee expresses concern about frequent reports of allegations of illtreatment in the context of the expulsion of immigrants, including asylum seekers in Ceuta and Melilla, both by the Spanish authorities and by the Moroccan authorities acting on Spanish soil. In particular, the Committee deplores the deaths of 15 immigrants who died on 6 February 2014 as they attempted to reach the beach of El Tarajal in Ceuta (arts. 6 and 7). »

(International Covenant on Civil and Political Rights (United Nations), « Concluding observations on the sixth periodic report of Spain », 14 augustus 2015, http://tbinternet.ohchr.org/_layouts/treatybodyexternal/Download.aspx?symbolno=CCPR%2fC%2fESP%2fCO%2f6&Lang=fr)

□ « Asylum Right: it has been confirmed that detainees are ignorant regards to their right to apply for international protection. When an asylum seeker is detected and proceeds to apply for protection, for the law." At the moment, police barely apply the recognition of periods of reflection. Despite the difficulties of detection, organizations that visit detained women have identified victims or potential victims of trafficking on numerous occasions.

[...]

Conditions of life and habitability: Spanish CIE are frequently built on former prisons, military or police buildings in poor architectural conditions. Even new buildings (Valencia or Barcelona) present serious deficiencies such as overcrowding in cells, shortage of common space, lack of ventilation and insufficient patios. Detainees do not receive hygiene products or adequate clothing. There are numerous complaints of lack of 5 hot water, excessive cold or heat, and at least in the Valencia CIE detainees sleep in fully enclosed cells, without automatic devices that open doors in case of emergency, or need to go to the bathroom. The CIE almost completely lacks articles and spaces for leisure, beyond an empty courtyard and rooms with a TV. In terms of emergency evacuation, in many centres there are no fire extinguishers or evacuation routes.

[...]

Access of civil society and human rights defenders: despite the fact that Spanish legislation recognizes the right of organizations to enter the CIE and intervene with detainees, this recognition is only recently effective in Madrid and Valencia, where court orders have demanded it. Social initiatives to try to access the CIE with parliamentarians and journalists have failed repeatedly. »

(Migreurop, « The protection of Migrant rights in Europe: Spain », 15 november 2012 http://www.migreurop.org/IMG/pdf/Migreurop_-_Spain_Report_for_the_Human_Rights_Commission_of_the_Council_of_Europe.pdf)

Bovendien, in zijn verslag, is de bijzondere VN-rapporteur, Mutuma Ruteere, bezorgd over de uitvoering van de Spaanse wet betreffende de asielzoekers en vluchtelingen: zonder een uitvoering decreet van deze wet, zijn de rechten niet gerespecteerd in praktijk:

□ « 45. Spain has adopted key legal instruments concerning asylum seekers and refugees, including Law 12/2009 on the right of asylum and subsidiary protection. During the Special Rapporteur's visit, the Government indicated that it is working on further developing its asylum law in order to facilitate its implementation. However, concerns remain regarding the effective implementation of the law. In particular, it was reported that decrees for its full implementation still need to be adopted, although in 2012 the Government announced progress in drafting such decrees. In the absence of these decrees, some of the rights guaranteed under this law cannot be exercised in practice. The Special Rapporteur is concerned that this legal gap may lead to unilateral and discretionary interpretation of the asylum law by the relevant State officers, with a risk of discriminatory practices and a lack of guarantees for asylum seekers. The Special Rapporteur is also concerned about reports indicating that the Spanish Eligibility

Commission, which is the government body responsible for the determination of refugee status, takes decisions and defines asylum A/HRC/23/56/Add.2 12 policies that are not always in line with the Convention relating to the Status of Refugees and the policies and positions of the Office of the United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR). Several interlocutors also highlighted that the economic and financial difficulties that Spain has faced impacts on recognized refugees, who reportedly no longer benefit from assistance programmes or financial support other than what is provided by charity organizations. »

(De bijzondere VN-rapporteur Mutuma Ruteere (United Nations), « Report of the Special Rapporteur on contemporary forms of racism, racial discrimination, xenophobia and related intolerance - Visit to Spain », 6 juni 2013, <https://documents-dds-ny.un.org/doc/UNDOC/GEN/G13/144/78/PDF/G1314478.pdf?OpenElement>)

Meer bepaald, aangezien de verzoekers in Ceuta hebben verbleven gedurende 5 manden, zijn ze bang om daar terug te keren. Inderdaad, zijn de opvangvoorzieningen van de asielzoekers heel kritiek in Ceuta en Melilla:

□ « In the CETI in Ceuta and Melilla, situations of overcrowding lead asylum seekers and migrants to substandard reception conditions. Severe overcrowding was reported in 2014, when the average occupancy rates were 638 in Ceuta and 1,338 in Melilla, even though the respective capacities of the CETI are 512 and 480. In October 2015, Melilla was hosting 1,156 persons. In both centres, the shortage of interpreters and psychologists has been criticised. »

(Asylum Information Database (AIDA), « Country Report - Spain », April 2016, p. 39, http://www.asylumineurope.org/sites/default/files/report-download/aida_es_0.pdf)

□ « 46. The situation of asylum seekers in Ceuta and Melilla deserves increased attention. During his visit, the Special Rapporteur visited CETIs in Ceuta and Melilla where asylum seekers are lodged with irregular migrants upon arrival. While the conditions in the two CETIs visited were acceptable, there is a serious concern regarding overcrowding in the CETIs. In particular, the centre in Melilla, which has a capacity of 480 persons, held around 850 persons as of February 2013. It should be highlighted that in the CETI in Ceuta, there has been a decrease from 1,314 persons held in 2011 to 584 in 2012. [...]

48. Asylum seekers also face long delays in the processing of their asylum requests under the regular procedure, including in Ceuta and Melilla. [...] In Ceuta and Melilla in particular, this means that asylum seekers are forced to remain there until their application is processed, which is of concern, since CETIs are supposed to be temporary and are not adequate for protracted stays. In particular, it was reported that in Melilla, of the 98 asylum cases decided in 2012, 57 per cent took more than seven years. »

(De bijzondere VN-rapporteur Mutuma Ruteere (United Nations), « Report of the Special Rapporteur on contemporary forms of racism, racial discrimination, xenophobia and related intolerance - Visit to Spain », 6 juni 2013, <https://documents-dds-ny.un.org/doc/UNDOC/GEN/G13/144/78/PDF/G1314478.pdf?OpenElement>)

De verwerende partij geeft geen enkele garantie met betrekking tot het feit dat verzoekers niet teruggestuurd zullen worden naar Ceuta of Melilla.

Daarover, al geoordeeld door Uw Raad:

« Par ailleurs, la crainte du requérant d'être transféré à Melilla ne peut être écartée, la partie défenderesse n'apportant ni information, ni garantie récoltée auprès des autorités espagnoles susceptible d'écarter de façon certaine ce risque, la seule mention que « le candidat ne sera pas renvoyé à Melilla par les autorités espagnoles après son retour en Espagne en vertu du règlement Dublin puisqu'il n'a pas demandé l'asile précédemment en Espagne et que dès lors une province ne lui pas encore été assignée (...) et que Ceuta et Melilla sont deux villes autonomes et non des provinces » étant insuffisante à cet égard. »

(RvV, arrest n°141.810 van 25 maart 2015)

Uit de bovenstaande informatie, in Spanje, hebben de asielzoekers geen toegang tot effectieve justitie of correcte opvangvoorzieningen. In geval van terugkeer naar Spanje, bestaat er een reëel risico om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen in schending met het artikel 3 EVRM.

De verwerende partij geeft geen concrete bewijs om aan te tonen dat de Spaanse instanties het onderzoek van hun asielaanvraag zullen aanvatten. Spanje voldoet niet aan de internationale bepalingen. De verwerende partij had het artikel 3.2, §§ 2-3, van de Verordening 604/2013 moeten toepassen.

II. Racisme en xenofobie tegen migranten en asielzoekers in Spanje

De economische crisis in Spanje heeft rampzalige gevolgen voor migranten gehad. Het verminderen van het niveau van bescherming van de economische, sociale en culturele rechten in Spanje treft vooral migranten. Inderdaad, zijn ze enerzijds slachtoffers van discriminatie in de uitoefening van hun rechten en anderzijds slachtoffers van vijandige en intolerante houding:

□ « 8. The Committee expresses concern that the levels of effective protection for the rights enshrined in the Covenant have been reduced as a result of the austerity measures adopted by the State party, which disproportionately curtail the enjoyment of their rights by disadvantaged and marginalized individuals and groups, especially the poor, women, children, persons with disabilities, unemployed adults and young persons, older persons, gypsies, migrants and asylum seekers (art. 2, para. 1).
[...]

11. The Committee is concerned that, despite the measures adopted by the State party, immigrants and gypsies continue to suffer from discrimination in the enjoyment of economic, social and cultural rights, particularly in the areas of employment, housing, health and education. The Committee is also concerned at the persistence of hostile and intolerant attitudes towards these communities, including on the part of police officers (art. 2, para. 2). »

(Economic and Social Council (United Nations), « Concluding observations of the Committee on Economic, Social and Cultural Rights - Spain », 6 juni 2012, <http://www.refworld.org/publisher,CESCR,,ESP,5065b70f2,0.html>)

□ « 45. [...] Several interlocutors also highlighted that the economic and financial difficulties that Spain has faced impacts on recognized refugees, who reportedly no longer benefit from assistance programmes or financial support other than what is provided by charity organizations. »

(De bijzondere VN-rapporteur Mutuma Ruteere (United Nations), « Report of the Special Rapporteur on contemporary forms of racism, racial discrimination, xenophobia and related intolerance - Visit to Spain », 6 juni 2013, <https://documents-dds-ny.un.org/doc/UNDOC/GEN/G13/144/78/PDF/G1314478.pdf?OpenElement>)

Deze bevinding blijft geldig: de economische crisis in Spanje is niet verbeterd op dit moment en Spanje wordt nog steeds geconfronteerd met de gevolgen van de massale toestroom van migranten in de afgelopen jaren. In deze omstandigheden is de situatie voor migranten niet verbeterd, zoals blijkt uit de recente observaties van VN:

□ « 7. The Committee is concerned that, despite the recent increase in its funding, the Council for the Elimination of Racial and Ethnic Discrimination is not provided with sufficient resources to carry out its mandate. The Committee is also concerned at reports that the Council lacks independence and that it still has no chairperson (art. 2).
[...]

9. The Committee is concerned that immigrants, foreigners and ethnic minorities, including the Roma minority, continue to be subjected to discrimination in access to housing, education, employment and health care (arts. 2 and 26). »

(International Covenant on Civil and Political Rights (United Nations), « Concluding observations on the sixth periodic report of Spain », 14 augustus 2015, http://tbinternet.ohchr.org/_layouts/treatybodyexternal/Download.aspx?symbolno=CCPR%2fC%2fESP%2fCO%2f6&Lang=fr)

III. Het bijzondere van de Dublin regeling

In het bijzonder met betrekking tot het geval van verzoekers die onderworpen zijn aan een Dublin procedure, baseert de verwerende zich op het verslag « Dublin II Regulation National Report - European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation - Spain » van 2012 om vast te stellen dat « personen in wiens geval Spanje zich verantwoordelijk verklaarde voor de behandeling van de asielaanvraag worden toegelaten tot de procedure en toegang hebben tot rechtbijstand en gezondheidszorg » (beslissing, pp. 2-3).

Naast het feit dat dit verslag niet recent genoeg is en geen rekening houdt met de massale toestroom van asielzoekers door Europa in de afgelopen jaren, blijkt uit een objectief verslag van maart 2016 van de Europese Commissie dat Spanje een van de weinige landen uit de Europese Unie is die haar autoriteiten absoluut niet opleid betreffende Dublin procedures, tot het punt dat de vertegenwoordiger van de Spaanse staat zich met deze kwestie heeft opgeworpen voor de Europese Commissie:

« As mentioned earlier, Article 35 requires Member States to ensure that the competent authorities 'receive the necessary training with respect to the application of the Regulation'.

Most Member States (AT, BE, BG, CY, CZ, DE, DK, EE, EL, ES, FI, HR, HU, IE, IT, LT, LU, LV, NL, PL, SE, SI, SK, CH, NO) provide specific training on Dublin. According to the EASO Quality Matrix, many Member States' national authorities train their staff directly by using the EASO Training Curriculum module on the Dublin Regulation and/or also train their trainers by having them participate in training organised by EASO in Malta.

In some Member States training is also delivered by external experts (DE, EE, HU, LV, NO) or by other actors such as UNHCR (LT, LV), IOM (EE), or NGOs (DE, LV). In addition to training specifically on Dublin, some Member States additionally reported that Dublin case workers are also provided training on broader topics relevant to the Dublin procedure, such as interviewing children (CY, DE, DK, EL, LT, SK, UK) and vulnerable persons (DE, LT, SK, CH).

As to the frequency of such training, they are, according to the EASO Quality Matrix provided:

- Regularly in EE, HU, LV, NL, SE, NO;
 - When needed in AT, BE, BG, CY, CZ, DE, DK, IE, FI, LU, LT, UK;
 - Always to new staff in BE, CY, CZ, DE, DK, FI, IE, LU, LT, LV, PL, SE, SI, SK, UK, CH.
- (...) Greece noted that more detailed training tailored to each step of the procedure is required, whilst Spain highlighted the need for training on topics related to Dublin. »

(European Commission, « Evaluation of the Implementation of the Dublin III Regulation », March 2016, p. 7, http://ec.europa.eu/dgs/home-affairs/what-we-do/policies/asylum/examination-of-applicants/docs/evaluation_of_the_implementation_of_the_dublin_iii_regulation_en.pdf)

In geval van terugkeer naar Spanje, is er geen garantie dat de verzoekers naar behoren ondersteund zullen worden door de Spaanse autoriteiten en geregistreerd worden als "Dublin terugkeerders". Geen speciale garantie is verstrekt in de Spaanse wetgeving voor de verzoekers die teruggestuurd worden naar Spanje in het kader van de Dublin procedure.

In dit opzicht, benadrukte het AIDA verslag van april 2016 betreffende de Dublin procedure dat verschillende jurisdicties van de lidstaten van de Europese Unie de overdracht van verzoekers naar Spanje hebben geannuleerd op grond dat er geen garantie is dat de aanvrager toegang tot adequate opvang zou kunnen hebben:

« In a judgment of 18 February 2016, the Administrative Tribunal of Nantes in France annulled a transfer of a Cameroonian national whose fingerprints had been recorded in Spain but had not applied for asylum there. The court found that the French authorities had not sufficiently examined the applicant's personal circumstances prior to ordering the transfer.

In a ruling of 25 March 2016, the Council of Alien Law Litigation in Belgium suspended a Dublin transfer of a family with an infant on the ground that there was not sufficient evidence that the applicants would have access to adequate reception conditions upon return.

The authorities have stated that Dublin returnees are more likely to leave Spain and travel onwards to other countries rather than lodging an asylum claim. »

(Asylum Information Database (AIDA), « Country Report - Spain », April 2016, p. 21, http://www.asylumineurope.org/sites/default/files/report-download/aida_es_0.pdf)

A défaut de garanties à cet égard, les requérants lopen een risico d'être soumis au même sort que celui réservé à n'importe quelle personne arrivant sur le territoire espagnol en vue d'y demander l'asile: soit ne pas être pris en charge par les autorités espagnoles, soit être pris en charge mais au risque de voir leur demande traitée dans un délai extrêmement long et dans de mauvaises conditions d'accueil.

Bij het ontbreken van garanties in dit verband, lopen de verzoekers een risico om onderworpen te worden aan hetzelfde lot als eenieder die op het Spaans grondgebied aankomt om asiel aan te vragen, namelijk niet ondersteund te worden door de Spaanse autoriteiten of door de staat te worden ondersteund maar het risico lopen dat de aanvraag in een zeer lange tijd wordt behandeld en in slechte ontvangst condities verblijven.

IV. Kwetsbaarheid van de verzoekers

Mevrouw A. is een alleenstaande vrouw met 3 minderjarige kinderen.

De verwerende partij baseert zich op het rapport AIDA van april 2016 om vast te stellen dat « de Spaanse asielwetgeving specifiek rekening houdt met kwetsbare groepen, inzonderheid alleenstaande ouders met minderjarige kinderen » (beslissing, p. 3)

Maar wanneer de verwerende partij naar de deel van dit rapport AIDA betreffende de identificatie van kwetsbare personen verwijst, is ze voorzichtig genoeg om het geheel van het paragraaf niet te reproduceren, en in het bijzonder de eerste zin:

« Identification - The Asylum Law does not provide a specific mechanism for the early identification of asylum seekers that are part of most vulnerable groups. Article 46(1) of the Asylum Law does make specific reference to vulnerable groups when referring to the general provisions on protection, stating that the specific situation of the applicant or persons benefiting from international protection in situations of vulnerability, will be taken into account, such in the case of minors, unaccompanied children, disabled people, people of advanced age, pregnant women, single parents with minor children, persons who have suffered torture, rape or other forms of serious violence psychological or physical or sexual, and victims of human trafficking. In these cases, the Asylum Law encourages the adoption of necessary measures to guarantee a specialised treatment to these groups. These provisions, however, do not really concern procedural arrangements. Instead, the law makes reference to protection measures and assistance and services provided to the person. (...)

(Asylum Information Database (AIDA), « Country Report - Spain », April 2016, p. 30, http://www.asylumineurope.org/sites/default/files/report-download/aida_es_0.pdf)

De verwerende partij vindt het dan ook niet nuttig om de paragraaf met betrekking tot de procedurele waarborgen - die eigenlijk niet bestaan - te reproduceren:

Special procedural guarantees - Law does not foresee specific procedural guarantees for vulnerable asylum seekers, except for the special rule on unaccompanied minor asylum seekers who are entitled to have their application examined through an urgent procedure (...)

(Asylum Information Database (AIDA), « Country Report - Spain », April 2016, p. 31, http://www.asylumineurope.org/sites/default/files/report-download/aida_es_0.pdf)

Daarover, heeft Uw Raad heel recent een 26quater beslissing met repatriëring naar Spanje nietigverklaard op grond dat er niet rekening werd gehouden met de kwetsbaarheid van de verzoekster die op dat moment zwanger was:

« 3.3. En l'occurrence, le Conseil observe que la partie requérante fait notamment grief à la partie défenderesse de ne pas avoir « suffisamment tenu compte de [s]a vulnérabilité particulière » en tant que jeune femme enceinte et accompagnée d'un enfant de moins d'un an.

Bien que la partie défenderesse ait informé de l'état de grossesse de la partie requérante et de l'existence de son jeune enfant les autorités espagnoles, et que celles-ci aient confirmé accepter de reprendre en charge tant la partie requérante que son enfant, le dossier administratif ne révèle pas qu'un échange de communication entre les deux pays ait concerné, outre le transfert lui-même, les conditions effectives d'accueil de la partie requérante et de son enfant ni, a fortiori, que quelque assurance ait été donnée par les autorités espagnoles quant à une prise en charge adaptée à leur profil de personnes vulnérables.

Il résulte de ce qui précède que la partie défenderesse ne s'est pas livrée à un examen aussi rigoureux que possible des éléments indiquant l'existence d'un risque réel de traitement prohibé par l'article 3 de la CEDH. »

(RvV, arrest n°155 275 van 26 oktober 2015)

Nog meer recent heeft Uw Raad een 26quater beslissing met repatriëring naar Spanje nietigverklaard op grond dat de verwerende partij niet genoeg rekening had gehouden met de kwetsbaarheid van de verzoekster die vergezeld was door haar 2 minderjarige kinderen, situatie die veel gelijkenissen heeft met de onderhavige zaak:

« 4.2. Le Conseil estime en l'espèce que, conformément aux enseignements de la Cour européenne des droits de l'homme dans l'arrêt Tarakhel c. Suisse du 4 novembre 2014, dès lors que l'on se trouve en présence d'un demandeur particulièrement vulnérable dont le transfert est projeté vers un pays dont le système d'accueil des demandeurs d'asile ne présente pas, en tant que tel, de défaillances systémiques, mais dont certaines failles dans la prise en charge des demandeurs d'asile et dans l'accès à la procédure d'asile ont néanmoins été constatées, il appartenait à la partie défenderesse de faire preuve de prudence et de s'entourer de garanties individuelles quant à la prise en charge des intéressés avant de prendre sa décision, étant précisé que les garanties d'hébergement effectif concernant une famille devaient également comprendre des informations « détaillées et fiables quant à la structure précise de destination, aux conditions matérielles d'hébergement et à la préservation de l'unité familiale », et concerner une prise en charge adaptée à l'âge des enfants (arrêt précité, considérant 121).

4.3. En l'occurrence, le Conseil observe que les parties requérantes font notamment grief à la partie défenderesse de ne pas avoir suffisamment pris en considération leur vulnérabilité particulière, étant une famille avec de jeunes enfants (en l'occurrence âgés de quatre ans et d'un an au moment de la demande d'asile), compte tenu des manquements de l'Espagne en matière d'accueil des demandeurs d'asile, notamment en ce qui concerne leur hébergement.

Bien que les autorités espagnoles aient confirmé accepter de reprendre en charge l'ensemble des parties requérantes, y compris les enfants, le dossier administratif ne révèle pas qu'un échange de communication entre les deux pays ait concerné, outre le transfert lui-même, les conditions effectives

d'accueil des parties requérantes ni, a fortiori, que quelque assurance ait été donnée par les autorités espagnoles quant à une prise en charge adaptée à leur profil de personnes vulnérables.

Il résulte de ce qui précède que la partie défenderesse ne s'est pas livrée à un examen aussi rigoureux que possible des éléments indiquant l'existence d'un risque réel de traitement prohibé par l'article 3 de la CEDH. »

(RvV, arrest n°166.824, van 28 april 2014)

Il ressort de ces arrêts que la partie adverse aurait du prendre contact avec les autorités espagnoles et s'assurer qu'elles ont prévu des garanties particulières permettant une prise en charge adaptée à leur profil de personnes vulnérables, ce qui ne ressort pas du dossier administratif in casu.

Uit deze arresten blijkt dat de verwerende partij contact met de Spaanse autoriteiten had moeten opnemen om ervoor te zorgen dat zij specifieke garanties zouden ondernemen zodat geschikt opvang verstrekt zou zijn omwille van hun kwetsbare profiel, wat niet het geval lijkt te zijn uit het administratieve dossier in casu.

Bovendien, heeft de verwerende partij geen rekening gehouden met het artikel 6 van Verordening 604/2013 en het artikel 3 van het internationaal verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989:

Artikel 6 van Verordening 604/2013:

"1. Bij alle procedures waarin deze verordening voorziet, stellen de lidstaten het belang van het kind voorop.

2. (...)

3. Om vast te stellen wat het belang van het kind is, werken de lidstaten nauw samen en houden zij in het bijzonder rekening met de volgende factoren:

a) de mogelijkheden van gezinshereniging;

b) het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige;

c) veiligheid en beveiligingsoverwegingen, met name wanneer de minderjarige mogelijk het slachtoffer is van mensenhandel;

d) de standpunten van de minderjarige, in overeenstemming met zijn leeftijd en maturiteit."

Artikel 3 van het internationaal verdrag inzake de rechten van het kind:

" 1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn [...]."

Het is niet duidelijk uit de bestreden beslissing, noch uit de administratieve dossier, dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het welzijn en de sociale ontwikkeling van de 3 minderjarige kinderen van de verzoekster. Inderdaad, hebben ze geen stabiliteit gekend sinds februari 2016 toen zij van Marokko vertrokken naar Spanje. De repatriëring van de verzoekers naar Spanje zou de welzijn en persoonlijke ontwikkeling van de kinderen opnieuw verstoren in schending van het belang van de kinderen.

Teneinde, wenst mevrouw A. te benadrukken dat, ook al heeft ze deze kwestie niet vermeld tijdens haar gehoor bij DVZ, ze voor haar man vreest in het geval dat ze terug gestuurd wordt naar Spanje. Tijdens haar gehoor bij DVZ, vermeldde ze dat ze Marokko had verlaten omdat haar kinderen geen toekomst hadden in dit land. Mevrouw A. zou deze verklaringen willen herzien: de verzoekers vluchtten Marokko, omdat haar echtgenoot en vader van haar kinderen, Mr. S. Y., gewelddadig is en dat ze allemaal al misbruikt zijn door hem. Ze vrezen voor hem. Bovendien is de echtgenoot van Mevrouw A. geïnvesteerd in propaganda seminars van het Vrije Syrische Leger in Marokko en hij financiert de Syrische revolutionairen. De kinderen van Mevrouw A. werden gedwongen door hun vader deze bijeenkomsten bij te wonen (zie foto's waar een van de zonen is geïdentificeerd, stuk 3). De echtgenoot van Madame A. is een belangrijke handelaar die zijn activiteiten tussen Spanje en Marokko uitoefent. Dit is een rijke man die door de familie wordt beschreven als een machtig persoon. Mevrouw A. en haar kinderen zijn bang dat hij ze terug zou kunnen vinden als ze naar Spanje terugkeren.

Conclusie

Door het negeren van opvangvoorzieningen waaraan asielzoekers onderworpen zijn in Spanje in het algemeen, het gebrek aan garantie voor "Dublin terugkeerders" en de kwetsbare situatie waarin de verzoekers zich bevinden, heeft de verwerende partij aan haar verplichting tot zorgvuldigheid niet voldoen, een manifeste appreciatie fout gemaakt en heeft ze haar beslissing niet afdoende en juridische gemotiveerd in schending met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het artikel 62 van de vreemdelingenwet van 15 december 1980.

De beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (26quater) schendt het artikel 3 EVRM.

In deze zin, zie: RvV, arrest n°162.618 van 23 februari 2016; RvV, arrest n°155.275 van 26 oktober 2015; RvV, arrest n°141.810 van 25 maart 2015; RvV, arrest n°166.824, van 28 april 2014.”

3.2. De verwerende partij antwoordt het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 3 EVRM ;*
- artikel 3 IVRK ;*
- de artikelen 3.2 en 6 van de Dublin III-verordening ;*
- de artikelen 51/5 en 62 van de Vreemdelingenwet ;*
- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.*

Er zou tevens sprake zijn van een manifeste beoordelingsfout.

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging de algemene situatie in Spanje had moeten onderzoeken. De verzoekende partij meent dat zulks niet gebeurd is.

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van art. 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het enig middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, die de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen aangenomen worden.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Spanje toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 13(1) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 14.06.2016, samen met haar drie minderjarige kinderen, asiel in België. Wat haar identiteits- en reisdocumenten betreft, legde de betrokkene haar paspoort, familieboekje en de paspoorten van haar kinderen voor.

Vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene op 11.02.2016 wegens illegale binnenkomst in Spanje werden geregistreerd.

De betrokkene werd gehoord op 22.06.2016 en verklaarde dat ze Syrië op 11.07.2011 verliet om naar Libanon te reizen en van daaruit met het vliegtuig naar Marokko te vliegen. Ze verklaarde tot 09.02.2016 in Casablanca te hebben verbleven in afwachting van een terugkeer naar Syrië. Ze gaf aan dat haar man tijdelijk werk vond in Marokko en de problemen in Syrië niet opgelost raakten, waardoor ze besloten te blijven. Ze gaf aan dat ze uiteindelijk besloot om toch door te reizen omdat haar kinderen in Marokko geen toekomst hadden, omwille van de hoge kosten en de taalvariatie. Ze verklaarde vanuit Marokko op 10.02.2016 het grondgebied van de Lidstaten in Spanje te hebben betreden. De betrokkene gaf aan dat haar vingerafdrukken er geregistreerd werden, wat bevestigd wordt door het vingerafdrukkenonderzoek. Ze verklaarde dat ze er tot 06.06.2016 in een opvangcentrum in Ceuta verbleef, maar dat ze uiteindelijk een doorlaatbewijs verkreeg en via verschillende Spaanse steden en Frankrijk naar België doorreisde om er op 09.06.2016 aan te komen. In België diende de betrokkene op 14.06.2016 een asielaanvraag in, samen met haar drie minderjarige kinderen.

Op 23.06.2016 werd een terugnameverzoek gericht aan de Spaanse instanties die op 01.07.2016 met toepassing van artikel 13(1) van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor terugname van de betrokkene.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) zij besloot asiel te vragen in België en of zij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan dat haar kinderen tijdens hun verblijf in Marokko Frans hebben geleerd. Bovendien verklaarde ze dat België een democratisch land is dat de mensenrechten respecteert. De betrokkene verklaarde bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Spanje omdat ze daar absoluut herhaald heeft dat ze geen asielaanvraag wilde indienen. Ze gaf aan dat de advocaat in het opvangcentrum in Spanje hen verzekerde dat de vingerafdrukken geen gevolgen zouden hebben. Ze gaf aan dat ze haar asielaanvraag in België wil behandeld zien.

De betrokkene verklaarde middels een tussenkomst van haar advocaat d.d. 15.07.2016 bezwaar te hebben tegen een mogelijke overdracht aan Italië en verzocht de Belgische autoriteiten haar asielaanvraag in België te behandelen. De betrokkene wens daarbij beroep te doen op artikel 17(1) van Verordening 604/2013.

Wat de door de betrokkene geuite wens in België te kunnen blijven betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene verklaarde geen in België verblijvende familieleden te hebben. De betrokkene maakte wel gewag van een in Duitsland verblijvende schoonbroer, S.W. (...) genaamd.

We wijzen er bovendien op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent

wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij door een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor de mogelijkheid kreeg gewag te maken van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Spanje die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene verklaarde dat ze geen problemen kenden qua opvang en behandeling, al moesten ze zich naar eigen zeggen even aanpassen om te leven samen met mensen van andere afkomst, zoals Aziaten.

Zoals vermeld, verzocht de betrokkene de Belgische autoriteiten middels een tussenkomst van haar advocaat d.d. 15.07.2016 te verzaken aan een overdracht aan Spanje en wenst ze haar asielaanvraag - op basis van artikel 17(1) van Verordening 604/2013 - in België behandeld te zien. De betrokkene haalt verschillende elementen aan die haar verzet tegen een mogelijke overdracht aan Spanje moeten rechtvaardigen. Ten eerste gaf de betrokkene aan dat ze vrees na overdracht geen opvang te zullen verkrijgen. Ten tweede gaf de betrokkene aan te vrezen na overdracht slecht behandeld te worden. De betrokkene geeft daarbij aan dat ze bij haar illegale binnenkomst in Spanje gedwongen werd haar vingerafdrukken te laten registreren. Ten derde verwijst de betrokkene meer algemeen naar het asielsysteem in Spanje en de behandeling en opvang van asielzoekers. De betrokkene verwijst daarbij naar verschillende documenten waarin de Spaanse autoriteiten dienaangaande bekritiseerd worden.

Betreffende de vrees van de betrokkene dat ze na overdracht aan Spanje geen opvang zal krijgen en zal onderworpen worden aan een slechte behandeling, wijzen we er vooreerst op dat de betrokkene tijdens haar verhoor d.d. 22.06.2016 uitdrukkelijk verklaarde dat ze tijdens haar verblijf in Spanje geen problemen heeft gekend qua zowel opvang als behandeling. Bovendien wijzen we er op dat Spanje op 01.07.2016 instemde met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 13(1) van Verordening 604/2013.

Dit betekent dat de Spaanse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van haar asielaanvraag zullen kunnen aanvatten of hervatten indien de betrokkene dat wenst. De Spaanse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal emachtigd zijn te verblijven in Spanje in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming. In verband hiermee verwijzen we naar het rapport "Dublin II Regulation National Report - European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation - Spain" waarin duidelijk wordt gesteld dat personen in wiens geval Spanje zich verantwoordelijk verklaarde voor de behandeling van de asielaanvraag worden toegelaten tot de procedure en toegang hebben tot rechtsbijstand en gezondheidszorg. De betrokkene zal in haar hoedanigheid van asielzoeker een machtiging tot verblijf van minstens zes maanden verkrijgen. Alle asielzoekers hebben in alle fasen van de procedure recht op kosteloze juridische bijstand. Asielzoekers hebben toegang tot gezondheidszorg ("tarjeta individual sanitaria") en kunnen na zes maanden procedureverloop werken (pagina 29, alinea 1). Verder wordt in bovenvermeld rapport bevestigd dat alle verzoekers voor internationale bescherming aanspraak kunnen maken op bijstand en op opvang (pagina 28, alinea 2).

Betreffende de registratie van haar vingerafdrukken benadrukken we dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staat die van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd worden als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Spaanse autoriteiten.

Betreffende de door de betrokkene geuite kritiek op het asielsysteem in Spanje, wijzen we er vooreerst op dat Spanje de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Spanje het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Spanje onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel

onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de asielaanvraag van de betrokkene niet met de nodige objectiviteit en expertise zullen onderzoeken en de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Verder zijn we van oordeel dat het wijzen op het feit dat in Spanje, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers niet aantoonbaar dat personen, die aan Spanje worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Het loutere feit dat bepaalde opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de behandeling van immigranten in Spanje in de meest ruime zin en betreffende de opvang en behandeling van asielzoekers is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. We zijn van oordeel dat uit een algemene analyse van bronnen met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Spanje (Hana Cheikh Ali en Miguel Angel Hurtado, "Dublin II Regulation National Report - European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation - Spain, 20.06.2012; Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights, "Report by Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights of the Council of Europe following his visit to Spain from 3 to 7 Juni 2013", Straatsburg, 09.10.2013) niet kan worden besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betreffende de bemerking van de betrokkene dat ze een kwetsbaar persoon is, wijzen we er op dat in het rapport over Spanje van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Magdalena Queipo de Llano and Jennifer Zuppioli, "Asylum Information Database - National Country Report - Spain", up-to-date tot april 2016, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) vermeld wordt dat de Spaanse asielwetgeving specifiek rekening houdt met kwetsbare groepen, inzonderheid alleenstaande ouders met minderjarige kinderen: "article 46(1) of the Asylum Law does make specific reference to vulnerable groups when referring to the general provisions on protection, stating that the specific situation of the applicant or persons benefiting from international protection in situations of vulnerability, will be taken into account, such in the case of minors, unaccompanied children, disabled people, people of advanced age, pregnant women, single parents with minor children, persons who have suffered torture, rape or other forms of serious violence psychological or physical or sexual, and victims of human trafficking. In these cases, the Asylum Law encourages the adoption of necessary measures to guarantee a specialised treatment to these groups. These provisions, however, do not really concern procedural arrangements. Instead, the law makes reference to protection measures and assistance and services provided to the person" (pagina 29-30, §6).

We merken op dat de betrokkene tijdens haar verhoor verklaarde dat noch zij, noch haar kinderen gezondheidsproblemen ervaren. We benadrukken dat de betrokkene tijdens de duur van haar asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid of die van haar kinderen een overdracht aan Spanje zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene of haar kinderen in hun hoedanigheid van verzoekers van internationale bescherming in Spanje niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen.

De Spaanse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat zij door overdracht aan Spanje een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Spaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 13(1) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten."

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging na grondig en zorgvuldig onderzoek van de verzoekende partij haar concrete situatie heeft besloten tot de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

In weerwil van hetgeen de verzoekende partij laat uitschijnen blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing ontegensprekelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging wel degelijk op gedegen wijze een onderzoek heeft gevoerd naar de situatie van asielzoekers en Dublin-terugkeerders in Spanje.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging kwam na onderzoek van diverse recente gezaghebbende verslagen evenwel tot het

besluit dat “niet kan worden besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest”.

De verzoekende partij kan niet ernstig anders voorhouden.

In haar enig middel houdt de verzoekende partij voor dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging zich bij zijn onderzoek slechts zou gesteund hebben op twee rapporten uit 2012 en 2013, doch deze kritiek kan niet aangenomen worden.

Vooreerst stelt verweerder vast dat de verzoekende partij zelf eveneens verwijst naar bronnen uit 2013, terwijl uit eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris zich bij het nemen van de bestreden beslissing tevens steunde op een National Country Report Spain/ AIDA-rapport, dat up-to-date gehouden werd tot april 2016.

Terwijl de verzoekende partij zich evident niet dienstig kan beperken tot de kritiek dat de bestreden beslissing op verouderde bronnen zou gesteund zijn, zonder zelf een begin van bewijs aan te brengen dat het asielsysteem in Spanje dermate structurele tekortkomingen kent, dat zij bij een overdracht het risico loopt op een schending van artikel 3 EVRM.

Wat de vermeende schending van art. 3 EVRM betreft, merkt de verwerende partij op dat aan het art. 3 EVRM is voldaan wanneer de bestreden beslissing tot stand is gekomen met eerbiediging ervan, daar de verwerende partij de uit dit voorschrift voortvloeiende verplichtingen slechts kan waarborgen binnen het eigen grondgebied (R.v.St. nr. 38.363, 19.12.1991, Arr. R.v.St. 1991, z.p.).

Verzoekende partij beperkt zich bij haar kritiek tot louter ongestaafe en volstrekt hypothetische beweringen.

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig en zorgvuldig onderzoek van de concrete elementen die de situatie van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerkt heeft geoordeeld dat er geen bezwaren voorhanden waren voor een overdracht van verzoekende partij aan de bevoegde lidstaat, te weten Spanje.

Verzoekende partij laat na aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat er in diens hoofde een reëel risico is om het slachtoffer te worden van een schending van artikel 3 EVRM. In het verzoekschrift brengt verzoekende partij een algemeen betoog over een beweerdelijk slechte behandeling van asielzoekers in Spanje, doch dienaangaande laat de verweerder gelden dat verzoekende partij niet aantoont dat zij bij haar terugkeer een schending van artikel 3 EVRM zal ondergaan.

Verweerder stelt vast dat de verzoekende partij voorhoudt dat zij de gemachtigde van de Staatssecretaris zou hebben geïnformeerd over haar angst om terug te keren naar Spanje, doch dienaangaande laat verweerder gelden dat voormelde bewering van de verzoekende partij strijdt met de stukken van het administratief dossier.

Uit de neerslag van het verhoor door de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt ontegensprekelijk dat de verzoekende partij niet heeft aangegeven dat zijzelf tijdens haar verblijf in Spanje het slachtoffer is geworden van een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM, noch dat zij daar geen beroep kon doen op bescherming van de Spaanse autoriteiten.

Uit het interview dat verzoekende partij aflegde, blijkt dat de enige reden die zij opgaf om niet terug te moeten keren naar Spanje, te maken had met het feit dat zij haar asielaanvraag in België wenste ingediend te zien.

De verwerende partij benadrukt de zware bewijslast die rust op een vreemdeling die een schending van art. 3 EVRM inroept, waarbij door de vreemdeling ernstige en duidelijke redenen dienen te worden voorgelegd om het risico als omschreven in art. 3 EVRM aannemelijk te kunnen maken (zie Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

In casu lijkt de zwakte in het vervullen van deze bewijslast te liggen in de verklaringen van verzoekende partij zelf, die er niet in slaagt een concrete aanwijzing te geven dat zijzelf slecht zou zijn behandeld in Spanje.

De vraag die aan verzoekende partij werd gesteld, is nochtans voldoende duidelijk, en is van aard om te doen aannemen dat verzoekende partij afdoende de kans heeft gekregen om alle concrete informatie die zij ter zake ter beschikking had, te doen gelden. Letterlijk werd aan verzoekende partij gevraagd:

“Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, §1 van het Dublinreglement), zouden rechtvaardigen?”

Verzoekende partij komt na herhaaldelijke verklaringen van een verblijf in Spanje niet verder dan de loutere verklaring:

“Wij hebben daar absoluut herhaald dat we er geen asielaanvraag wouden indienen. De advocaat in het opvangcentrum in Spanje verzekerde ons dat de vingerafdrukken geen gevolgen zouden hebben.

Ik wens dat mijn asielaanvraag in België wordt behandeld.

We kenden geen problemen qua opvang en behandeling, al moesten we ons even aanpassen om te leven samen met andere afkomsten, zoals Aziaten.”

Verweerder benadrukt dat de verzoekende partij gedurende vijf maanden in een opvangcentrum in Spanje heeft verbleven en dat zij uitdrukkelijk verklaarde geen problemen qua opvang en behandeling gekend te hebben.

In de gegeven omstandigheden is de verzoekende partij uiteraard slecht gekomen om voor de eerste maal in haar inleidend verzoekschrift aan te voeren dat zij de Dienst Vreemdelingenzaken zou geïnformeerd hebben over haar angst om naar Spanje teruggestuurd te worden omwille van de slechte opvangvoorzieningen.

Het is ook exemplarisch dat, gelet op de zware bewijslast van artikel 3 van het EVRM, verzoekende partij geen enkele aanwijzing naar voren brengt dat zij in Spanje slecht zou zijn behandeld.

Dit wordt ook in de bestreden beslissing duidelijk gemotiveerd.

Wanneer men na een verblijf in Spanje geen concrete en op verzoekende partij zelf betrokken feiten kan naar voren brengen over een vermeende schending van artikel 3 van het EVRM en integendeel zelfs verklaarde geen problemen gekend te hebben, dan is dit op zich reeds een afdoende aanwijzing dat haar verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt.

Zie ook:

“(…) blijkt dat de enige reden die zij opgaf om niet terug te moeten keren naar Oostenrijk, te maken had met het feit dat haar familie ook onderweg zou zijn naar België en zij om dez reden liever in België zou verblijven. (...) Gelet op voormelde verklaring is de verzoekende partij weinig ernstig waar zij op heden in haar verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voor de eerste maal een waslijst aan vermeende tekortkomingen van het Oostenrijkse asielsysteem aanhaalt.” (R.v.v. nr. 151.988 dd. 08.09.2015)

Verder laat de verweerder gelden dat onder foltering in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, “die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht” (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest dd. 4.2.1993 (nr. 9567) dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van het art. 3 E.V.R.M. kan uitmaken, “in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die Staat (waaruit hij gevluht is) wordt overgeleverd, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven”.

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt.

Verzoekende partij verwijst nog naar internationale verslagen.

Verweerder merkt echter op dat deze verslagen kennelijk betrekking hebben op asielzoekers dewelke voor de eerste maal Spanje binnenkomen, aan de grenzen met het Afrikaanse continent.

Er dient echter benadrukt te worden dat de Spaanse autoriteiten de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoekende partij uitdrukkelijk aanvaardden in toepassing van artikel 13.1 van de Dublin III-verordening.

Artikel 13.1 van de Dublin III-verordening luidt als volgt:

1. Wanneer is vastgesteld, aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in artikel 22, lid 3, van deze verordening genoemde lijsten, inclusief de gegevens zoals bedoeld in Verordening (EU) nr. 603/2013, dat een verzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming bij die lidstaat. Die verantwoordelijkheid eindigt twaalf maanden na de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden.

Verweerder beklemtoont dat de Spaanse autoriteiten aldus op ondubbelzinnige wijze de verantwoordelijkheid hebben aanvaard om de asielaanvraag van de verzoekende partij te behandelen. De verzoekende partij gaat aan dit gegeven volkomen voorbij in haar inleidend verzoekschrift.

Terwijl door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging na studie van internationale rapporten werd vastgesteld dat -hoewel Spanje ingevolge de asielcrisis uiteraard geconfronteerd wordt met grote uitdagingen- “niet kan worden besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest”.

De verzoekende partij herhaalt dat zij bang is om naar Ceuta te moeten terugkeren, omdat de opvangvoorzieningen aldaar heel kritiek zouden zijn, doch dienaangaande benadrukt verweerder dat de verzoekende partij -ondanks een verblijf van meer dan vijf maanden aldaar- geen enkele opmerking kon formuleren naar aanleiding van haar verhoor door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Terwijl nergens blijkt dat de verzoekende partij inderdaad zou worden overgedragen naar de grensregio's, alwaar de opvangvoorzieningen inderdaad geconfronteerd worden met een grote instroom aan asielzoekers uit het Afrikaanse continent. De hypothetische beschouwingen van de verzoekende partij kunnen niet aangenomen worden.

De verweerder herhaalt dat verzoekende partij zelf aangaf niet het slachtoffer te zijn geworden van een slechte behandeling tijdens haar verblijf in Spanje. De verweerder ziet dan ook niet in hoe de door de verzoekende partij aangehaalde (oude) algemene rapporten, die verzoekende partij niet op haar eigen situatie betreft, afbreuk kunnen doen aan de te haren aanzien genomen beslissing.

De verweerder herhaalt dat deze rapporten niet eerder aan de gemachtigde van de Staatssecretaris werden overgemaakt, zodat niet aan de gemachtigde van de Staatssecretaris kan worden verweten dat hij niet omtrent deze rapporten heeft gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit dat art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (zie ook R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...). Bovendien dient te worden vastgesteld dat de door verzoekende partij voorgehouden schending van art. 3 EVRM niet rechtstreeks voortvloeit uit de bestreden beslissing, doch uit de beweerdde behandeling die zij zou ondergaan in Spanje. Terwijl opnieuw dient te worden benadrukt dat verzoekende partij haar rechten in Spanje dient uit te putten en zich desgevallend aldaar tot de bevoegde autoriteiten dient te wenden.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verweerde partij zich duidelijk bewust is van de problematische aspecten van de procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaalen opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije. De motieven van de bestreden beslissing berusten mede op het rapport van het UNHCR van april 2014. (...) dat het systeem nog een aantal mankementen vertoont maar dat deze niet van die aard zijn dat ze de opschorting van Dublin transfers, waartoe ze in januari had opgeroepen, nog langer kunnen rechtvaardigen. (...) Uit dit rapport blijkt dat er inderdaad nog problemen zijn maar dat deze niet voldoende zwaarwichtig zijn om nog verder de opschorting van Dublin-transfers te rechtvaardigen.” (R.v.V. nr. 140.930 dd. 22.06.2015)

In zoverre de verzoekende partij in haar enig middel nog verwijst naar racisme en xenofobie in Spanje, benadrukt verweerder dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij hiervoor geen bescherming van de Spaanse autoriteiten zou kunnen genieten.

Verweerder laat gelden dat de verzoekende partij geïsoleerde gevallen van vreemdelingenhaat, dewelke overal in Europa voorkomen, niet ernstig kan aanwenden om het Spaanse asielsysteem in een slecht daglicht te plaatsen.

Het loutere feit dat bepaalde gevallen van vreemdelingenhaat zouden gerapporteerd zijn, impliceert allermindst dat de verzoekende partij bij een overdracht aan Spanje een schending van artikel 3 EVRM zou moeten vrezen, nu de verzoekende partij bescherming van de Spaanse autoriteiten kan genieten.

De verzoekende partij voert nog aan dat er geen garantie bestaat dat zij in Spanje als Dublin terugkeerders zullen geregistreerd en behandeld worden, doch dienaangaande kan verweerder zich beperken met een verwijzing naar de brief dd. 01.07.2016 waarbij de Spaanse autoriteiten zich uitdrukkelijk akkoord verklaarden met de terugname van de verzoekende partij, met uitdrukkelijke instructies over het tijdstip waarop de overdracht zou moeten plaatsvinden.

In de gegeven omstandigheden kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat zij niet als Dublin terugkeerder zal behandeld worden bij haar terugkeer naar Spanje. De kritiek van de verzoekende partij mist grondslag.

De gevallen waar de verzoekende partij naar verwijst, waarbij Europese lidstaten overdrachten aan Spanje zouden hebben geannuleerd, zijn in geen geval vergelijkbaar met de situatie van de verzoekende partij in casu, nu wel degelijk een gedegen onderzoek werd gevoerd naar het Spaanse asielsysteem én op gedegen wijze rekening werd gehouden met de eventuele kwetsbare positie van de verzoekende partij.

Inderdaad benadrukt verweerder dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk gemotiveerd is nopens het kwetsbare profiel van de verzoekende partij, waarbij werd vastgesteld dat de Spaanse wetgeving rekening houdt met kwetsbare groepen, inzonderheid alleenstaande ouders met minderjarige kinderen.

Betreffende de vermeende problemen bij de identificatie van kwetsbare groepen, benadrukt verweerder dat de Spaanse autoriteiten kennis hebben van haar specifieke situatie, nu zulks in het kader van de vraag om overdracht uitdrukkelijk aan bod is gekomen én zelfs vermeld wordt in het terugnameakkoord van de Spaanse autoriteiten.

Er kan eenvoudigweg niet dienstig voorgehouden worden dat niet afdoende rekening zou zijn gehouden met de kwetsbare positie van de verzoekende partij.

Betreffende de vermeende schending van het Internationaal Verdrag dd. 20.11.1989 voor de Rechten van het Kind, laat de verweerder gelden dat dit Verdrag geen directe werking heeft en dat verzoekende partij zich er derhalve niet met gunstig gevolg kan op beroepen (zie ook R.v.St. nr. 100.509 dd. 31.10.2001).

Immers volstaan de verdragsbepalingen op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is.

De verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen hetzij een onthoudingsplicht hetzij een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan het Verdrag dient derhalve een directe werking te worden ontzegd.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende besloten te worden tot de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissingen duidelijk de motieven zijn aangegeven op grond waarvan deze beslissingen zijn genomen. Met verwijzing naar artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en artikel 13(1) van de Dublin III Verordening zet de verwerende partij op omstandige wijze uiteen dat de verantwoordelijkheid voor het behandelen van de asielaanvraag toekomt aan Spanje, dat instemde met het verzoek tot overname van de verzoekende partij en haar drie minderjarige kinderen. Er wordt verduidelijkt waarom de omstandigheden die zich verzetten tegen deze overname die zij aanvoeren niet kunnen worden weerhouden. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Zij laat de verzoekende partij toe om de rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat zij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en aldus de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motivering vergt in casu nazicht van de aangevoerde schending van de artikelen 3.2 en 6 van de Dublin III Verordening en van artikel 51/5 van de vreemdelingenwet, evenals van artikel 3 van het EVRM.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 3 van de Dublin III Verordening luidt als volgt:

“Toegang tot de procedure voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming

1. De lidstaten behandelen elk verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze op het grondgebied van een van de lidstaten wordt ingediend, inclusief aan de grens of in de transitzones. Het verzoek wordt door een enkele lidstaat behandeld, namelijk de lidstaat die volgens de in hoofdstuk III genoemde criteria verantwoordelijk is.

2. Wanneer op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, is de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk voor de behandeling ervan.

Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.

Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat.

3. Iedere lidstaat behoudt de mogelijkheid om, met inachtneming van de regels en waarborgen die zijn vastgelegd in Richtlijn 2013/32/EU, een verzoeker naar een veilig derde land te zenden.”

Artikel 6 van genoemde verordening luidt als volgt:

“Waarborgen voor minderjarigen

1. *Bij alle procedures waarin deze verordening voorziet, stellen de lidstaten het belang van het kind voorop.*

2. *De lidstaten zorgen ervoor dat de niet-begeleide minderjarige bij alle procedures waarin deze verordening voorziet, wordt vertegenwoordigd en/of bijgestaan door een vertegenwoordiger. De vertegenwoordiger beschikt over de kwalificaties en de expertise om ervoor te zorgen dat tijdens de procedures die in het kader van deze verordening worden gevolgd, rekening wordt gehouden met het belang van de minderjarige. Deze vertegenwoordiger heeft toegang tot de inhoud van de toepasselijke documenten in het dossier van de verzoeker, met inbegrip van de specifieke brochure voor niet-begeleide minderjarigen.*

Dit lid laat de toepasselijke bepalingen van artikel 25 van Richtlijn 2013/32/EU onverlet.

3. *Om vast te stellen wat het belang van het kind is, werken de lidstaten nauw samen en houden zij in het bijzonder rekening met de volgende factoren:*

a) de mogelijkheden van gezinshereniging;

b) het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige;

c) veiligheid en beveiligingsoverwegingen, met name wanneer de minderjarige mogelijk het slachtoffer is van mensenhandel;

d) de standpunten van de minderjarige, in overeenstemming met zijn leeftijd en maturiteit.

4. *Voor de toepassing van artikel 8 onderneemt de lidstaat waar de niet-begeleide minderjarige een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, zo spoedig mogelijk het nodige om na te gaan of er gezinsleden, broers of zussen of familieleden van de niet-begeleide minderjarige op het grondgebied van de lidstaten aanwezig zijn, waarbij het belang van het kind wordt beschermd.*

Daartoe kan die lidstaat de hulp van internationale of andere relevante organisaties inroepen en kan hij de toegang van de minderjarige tot de opsporingsdiensten van die organisaties faciliteren.

De personeelsleden van de in artikel 35 bedoelde bevoegde autoriteiten die verzoeken van niet-begeleide minderjarigen behandelen, hebben een passende opleiding gekregen, en blijven die krijgen, met betrekking tot de specifieke behoeften van minderjarigen.

5. *Teneinde de passende acties tot identificatie van de gezinsleden, broers of zussen, dan wel familieleden van de niet-begeleide minderjarige die op het grondgebied van een andere lidstaat verblijft, te faciliteren overeenkomstig lid 4 van dit artikel, stelt de Commissie uitvoeringshandelingen vast, met inbegrip van een standaardformulier voor de uitwisseling van de desbetreffende informatie tussen de lidstaten. Die uitvoeringshandelingen worden vastgesteld volgens de in artikel 44, lid 2, bedoelde onderzoeksprocedure.”*

Waar zij de schending aanvoert van artikel 51/5 van de vreemdelingenwet, dient te worden vastgesteld dat zij nalaat uiteen te zetten waarom zij deze bepaling geschonden acht, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is. Een algemene verwijzing uit niet de voldoende duidelijke en precieze omschrijving van de geschonden geachte rechtsregels die is vereist omdat er sprake zou kunnen zijn van een middel als bedoeld in artikel 39/78 i.o. 39/69, §1, 4° van de vreemdelingenwet.

Artikel 3 van het EVRM, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd, bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij en haar kinderen een reëel gevaar lopen op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het komt in principe aan de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Om een schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen moeten de betwiste handelingen en omstandigheden een minimumniveau aan hardheid bereiken maar de beoordeling van dit minimumniveau is relatief en afhankelijk van de omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd

en de gezondheidssituatie van het slachtoffer (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, nr. 30.696/09, § 249; EHRM 5 februari 2015, A.M.E. v. Nederland, nr. 51428/10, §28.).

In het kader van deze vordering moet worden benadrukt dat het vermoeden, waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel, niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het Hof weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling. De herkomst van het risico verandert niets aan het beschermingsniveau dat wordt gegarandeerd door het EVRM noch aan de verplichtingen van een staat die voortvloeien uit het EVRM. Het stelt Staten niet vrij om een grondig en geïndividualiseerd onderzoek te voeren naar de situatie van de betrokken persoon en de uitvoering van overdracht te schorsen indien een risico op onmenselijke behandeling is vastgesteld, aldus het EHRM (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 104).

Derhalve gaat de Raad na of in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de asielprocedure en de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Spanje en in het licht van de specifieke situatie van de verzoekende partij en haar kinderen, er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij zullen worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar Spanje.

Zoals de verwerende partij in de bestreden beslissing opmerkt, kan uit de verklaringen van de verzoekende partij geen enkel element afgeleid worden waaruit blijkt dat er enige indicatie bestond op het onmenselijk of vernederend behandeld zijn door de Spaanse autoriteiten. Tijdens het verhoor in België kreeg zij nochtans de mogelijkheid gewag te maken van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Spanje die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM. Zij verklaarde ten tijde van haar verhoor op 22 juni 2016 geen bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Spanje en stelde dat ze geen problemen kenden qua opvang en behandeling, doch dat zij zich slechts dienden aan te passen om samen te leven met mensen van een andere afkomst. Na tussenkomst van hun raadsman gaven zij aan te vrezen geen opvang te krijgen en slecht behandeld te worden. Er werd door middel van deze tussenkomst eveneens op gewezen dat zij in Spanje bij haar illegale binnenkomst werd gedwongen haar vingerafdrukken te laten registreren en dat er kritiek is op het asielsysteem in Spanje en de behandeling en opvang van asielzoekers. De verwerende partij antwoordde met betrekking tot deze door de verzoekende partij aangehaalde elementen in de bestreden beslissing het volgende:

“Betreffende de vrees van de betrokkene dat ze na overdracht aan Spanje geen opvang zal krijgen en zal onderworpen worden aan een slechte behandeling, wijzen we er vooreerst op dat de betrokkene tijdens haar verhoor d.d. 22.06.2016 uitdrukkelijk verklaarde dat ze tijdens haar verblijf in Spanje geen problemen heeft gekend qua zowel opvang als behandeling. Bovendien wijzen we er op dat Spanje op 01.07.2016 instemde met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 13(1) van Verordening 604/2013. Dit betekent dat de Spaanse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van haar asielaanvraag zullen kunnen aanvatten of hervatten indien de betrokkene dat wenst. De Spaanse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Spanje in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming. In verband hiermee verwijzen we naar het rapport "Dublin II Regulation National Report - European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation - Spain" waarin duidelijk wordt gesteld dat personen in wiens geval Spanje zich verantwoordelijk verklaarde voor de behandeling van de asielaanvraag worden toegelaten tot de procedure en toegang hebben tot rechtsbijstand en gezondheidszorg. De betrokkene zal in haar hoedanigheid van asielzoeker een machtiging tot verblijf van minstens zes maanden verkrijgen. Alle asielzoekers hebben in alle fasen van de procedure recht op kosteloze juridische bijstand. Asielzoekers hebben toegang tot gezondheidszorg ("tarjeta individual sanitaria") en kunnen na zes maanden procedureverloop werken (pagina 29, alinea 1). Verder wordt in bovenvermeld rapport bevestigd dat alle verzoekers voor internationale bescherming aanspraak kunnen maken op bijstand en op opvang (pagina 28, alinea 2).

Betreffende de registratie van haar vingerafdrukken benadrukken we dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9)

en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd worden als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Spaanse autoriteiten.

Betreffende de door de betrokkene geuite kritiek op het asielsysteem in Spanje, wijzen we er vooreerst op dat Spanje de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Spanje het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Spanje onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de asielaanvraag van de betrokkene niet met de nodige objectiviteit en expertise zullen onderzoeken en de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Verder zijn we van oordeel dat het wijzen op het feit dat in Spanje, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers niet aantoonde dat personen, die aan Spanje worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Het loutere feit dat bepaalde opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de behandeling van immigranten in Spanje in de meest ruime zin en betreffende de opvang en behandeling van asielzoekers is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. We zijn van oordeel dat uit een algemene analyse van bronnen met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Spanje (Hana Cheikh Ali en Miguel Angel Hurtado, "Dublin II Regulation National Report - European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation - Spain, 20.06.2012; Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights, "Report by Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights of the Council of Europa following his visit to Spain from 3 to 7 Juni 2013", Straatsburg, 09.10.2013) niet kan worden besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betreffende de bemerking van de betrokkene dat ze een kwetsbaar persoon is, wijzen we er op dat in het rapport over Spanje van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Magdalena Queipo de Llano and Jennifer Zuppiroli, "Asylum Information Database - National Country Report - Spain", up-to-date tot april 2016, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) vermeld wordt dat de Spaanse asielwetgeving specifiek rekening houdt met kwetsbare groepen, inzonderheid alleenstaande ouders met minderjarige kinderen: "article 46(1) of the Asylum Law does make specific reference to vulnerable groups when referring to the general provisions on protection, stating that the specific situation of the applicant or persons benefiting from international protection in situations of vulnerability, will be taken into account, such in the case of minors, unaccompanied children, disabled people, people of advanced age, pregnant women, single parents with minor children, persons who have suffered torture, rape or other forms of serious violence psychological or physical or sexual, and victims of human trafficking. In these cases, the Asylum Law encourages the adoption of necessary measures to guarantee a specialised treatment to these groups. These provisions, however, do not really concern procedural arrangements. Instead, the law makes reference to protection measures and assistance and services provided to the person" (pagina 29-30, §6).

We merken op dat de betrokkene tijdens haar verhoor verklaarde dat noch zij, noch haar kinderen gezondheidsproblemen ervaren. We benadrukken dat de betrokkene tijdens de duur van haar asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid of die van haar kinderen een overdracht aan Spanje zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene of haar kinderen in hun hoedanigheid van verzoekers van internationale bescherming in Spanje niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen.

De Spaanse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat zij door overdracht aan Spanje een reëel risico loopt op blootstelling aan

omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”

Verder kan worden opgemerkt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing op omstandige wijze het volgende motiveert:

“We wijzen er bovendien op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij door een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”

Uit het voorgaande blijkt dat de verwerende partij wel degelijk een onderzoek heeft gevoerd naar een mogelijk risico in het kader van artikel 3 van het ERVM. De verwerende partij baseerde zich hiervoor op het *“Dublin II regulation Report - Spain”* van de European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation van 20 juni 2012, het *“Report by Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights of the Council of Europa following his visit to spain from 3 to 7 june 2013”* van 9 oktober 2013 en het *“Country Report: Spain”* van The Asylum Information Database van april 2016 (hierna: het AIDA rapport).

Het algemene, niet geconcretiseerde betoog van de verzoekende partij is niet van aard deze motivering, waarin rekening werd gehouden met alle door de verzoekende partij aangevoerde elementen, te weerleggen.

Gelet op hogergeciteerde bestreden beslissing kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat geen rekening werd gehouden met de algemene situatie in Spanje en de specifieke situatie van haar gezin, nu de verwerende partij op basis van gezaghebbende bronnen een analyse maakte van de situatie van Dublinterugkeerders in Spanje en zij bovendien met verwijzing naar zeer recent bronnenmateriaal, namelijk het AIDA rapport van april 2016, de situatie van kwetsbare personen, inzonderheid alleenstaande ouders met kinderen naging.

Voorts kan worden opgemerkt dat de verzoekende partij zelf toegeeft dat zij zelf niet werd geconfronteerd met een “zware” behandeling gedurende haar verblijf van 5 maanden in de enclave Ceuta. Waar zij stelt dat zij tijdens dit verblijf belangrijke tekortkomingen in het systeem van opvang voor asielzoekers in Spanje heeft gezien - waarvan overigens kan worden opgemerkt dat zij nalaat deze te concretiseren -, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat zij met haar

kinderen dient terug te keren naar Ceuta, maar dat zij in het raam van de Dublin III verordening zal worden overgedragen aan Spanje, dat bovendien heeft ingestemd met deze overdracht. Blijkens de bestreden beslissing zal Spanje ervoor instaan dat zij haar asielprocedure zal kunnen aanvatten of hervatten indien zij dit wenst. Zij maakt geen concrete elementen aannemelijk die erop wijzen dat zij bij een terugkeer zal worden geconfronteerd met een gebrekkige opvang. De Spaanse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderden naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Spanje in de hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming. In verband hiermee verwijst de bestreden beslissing naar het rapport "Dublin II Regulation National Report – European Network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation – Spain" van 20 juni 2012 waarin duidelijk wordt gesteld dat personen in wiens geval Spanje zich verantwoordelijk verklaarde voor de behandeling van de asielaanvraag worden toegelaten tot de procedure en toegang hebben tot rechtsbijstand en gezondheidszorg. De betrokkene zal in de hoedanigheid van asielzoeker een machtiging tot verblijf van minstens zes maanden verkrijgen. Alle asielzoekers hebben in alle fasen van de procedure recht op kosteloze juridische bijstand. Asielzoekers hebben toegang tot de gezondheidszorg ("tarjeta individual sanitaria") en kunnen zes maanden na procedureverloop werken (p. 29, alinea 1). Verder wordt in bovenvermeld rapport bevestigd dat alle verzoekers voor internationale bescherming aanspraak kunnen maken op bijstand en op opvang. Hieruit blijkt dat de verwerende partij zich gebaseerd heeft op specifieke informatie inzake Dublinterugkeerders. Er zijn geen aanwijzingen dat de voormelde informatie niet meer zou stroken met de realiteit, minstens brengt de verzoekende partij geen argumenten aan die de Raad hiertoe zouden kunnen overtuigen, zoals zal blijken. Ook uit het AIDA rapport van april 2016 waarnaar beide partijen verwijzen en dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat Dublinterugkeerders dezelfde garanties worden geboden als aan alle asielaanvragers (p. 20). De asielprocedure wordt beschreven vanaf pagina 12 van laatstgenoemd rapport, de onthaalvoorzieningen vanaf pagina 36 (zie ook infra).

Waar de verzoekende partij wijst op het rapport van de bijzondere VN-rapporteur Mutuma Ruteere van 6 juni 2013, merkt de Raad op dat hierin vooral bezorgdheden met betrekking tot de duur van de asielprocedure worden geuit. Eveneens vreest men dat internationale bescherming wordt ondermijnd door een wet van 2012 waardoor bepaalde categorieën geen toegang zouden kunnen hebben tot gratis rechtsbijstand, voornamelijk in Ceuta en Melilla, maar de verzoekende partij laat na aan te tonen dat zij tot een van deze categorieën zou behoren. Bovendien blijkt niet dat zij dient terug te keren naar deze Spaanse enclaves in Marokko. Waar zij, zich baserend op de "*Concluding observations on the sixth periodic report of Spain*" van 14 augustus 2015, wijst op de bezorgdheden inzake "summary returns" en "express deportations", wijst de Raad erop dat de door de verzoekende partij geciteerde passage andermaal de situatie in Ceuta en Melilla voor ogen heeft, terwijl geenszins is aangetoond dat de verzoekende partij en haar kinderen, die bovendien dienen terug te keren naar Spanje als Dublinterugkeerders en niet illegaal de grens oversteken naar genoemde enclaves, terug dienen te keren naar Ceuta of Melilla. Ook waar zij citeert uit het rapport "The protection of Migrant rights in Europe: Spain" van 15 november 2012, merkt de Raad op dat de weergegeven passage niet de specifieke situatie van Dublinterugkeerders betreft, doch slechts beschrijft met welke gebreken de opvangfaciliteiten te kampen hebben. Bovendien toont de verzoekende partij niet aan dat zij er als "detainees" in de zin van dit rapport zullen worden beschouwd. Ook zijn minstens het AIDA rapport van april 2016 en het rapport van Nils Muiznieks van 9 oktober 2013, waarop de bestreden beslissing is gebaseerd, van recentere datum en lijkt de informatie van de verzoekende partij gedateerd. Uit de recentere informatie waarop de bestreden beslissing is gebaseerd en die zich in het administratief dossier bevindt blijkt dat er inderdaad soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers, maar dat deze niet aantonen dat personen die aan Spanje worden overgedragen in het kader van de Dublin III Verordening een risico lopen op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Uit de rapporten kan niet worden besloten dan dat de procedures inzake asiel- en internationale bescherming en onthaal- en opvangfaciliteiten voor asielzoekers in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen die een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM met zich meebrengen. Op pagina 44 van het AIDA rapport wordt gesteld dat personen voor wie de asielprocedure loopt in het algemeen niet worden opgesloten. In de praktijk komen asielzoekers voornamelijk in detentie terecht wanneer ze worden tegengehouden aan de grens (p. 45), hetgeen in het kader van een Dublinoverdracht niet aan de orde is. Dublinterugkeerders worden tijdens de Dublinprocedure niet opgesloten (p. 45). De regelgeving voorziet dat binnen de zes maanden een beslissing wordt genomen inzake de asielaanvraag (p. 16). Een persoonlijk interview vindt plaats en er is voorzien in een beroepsprocedure in het geval van een weigeringsbeslissing (p. 18). De asielzoeker heeft toegang tot gratis rechtsbijstand, ook wanneer er een

beroep wordt ingediend (p. 19). Problemen rijzen meestal wanneer de aanvraag wordt ingediend aan de grens en bij collectieve uitwijzing en push backs (p. 20). Dit is in casu niet aan de orde. Er wordt voorzien in materiële opvang voor Dublinterugkeerders. Op vlak van de opvang vonden sinds 2014 verschillende initiatieven plaats om de capaciteit te verhogen gelet op de hoge instroom en het hoofd te bieden aan problemen in dit verband (p. 36). De opvangcentra in Ceuta en Melilla behoren tot het tijdelijke opvangcircuit: enkel wie illegaal en zonder papieren de grens oversteekt, komt daar terecht, alvorens als asielzoeker te worden verplaatst naar een CAR opvangcentrum om het Spaanse vasteland (p. 38). De vrees van de verzoekende partij om in een centrum in Ceuta of Melilla terecht te komen is dan ook ongegrond. In het algemeen zijn er geen rapporteringen van slechte omstandigheden in de opvangfaciliteiten (p. 39). Ook wordt rekening gehouden met kwetsbare groepen, zoals in casu een alleenstaande moeder met minderjarige kinderen. Al deze stukken en bronnen bevinden zich in het administratief dossier. De verzoekende partij maakt met haar algemene betoog gebaseerd op minder recente informatie het tegendeel niet aannemelijk. Waar zij aanvoert dat de VN-rapporteur in zijn rapport van 6 juni 2013 stelt bezorgd te zijn over de uitvoering van de Spaanse wetgeving inzake asielzoekers en vluchtelingen, dient te worden opgemerkt dat de verzoekende partij niet aantoont dat deze wetgeving op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing op 27 juli 2016, dus meer dan 3 jaar na het rapport waarop zij zich baseert, nog steeds niet zou zijn uitgevoerd, zodat de vraag rijst of de bezorgdheden inzake de implementatie van genoemde wetgeving nog wel actueel is. In de bestreden beslissing wordt bovendien verwezen naar de passages met betrekking tot kwetsbare profielen opgenomen in het AIDA rapport van april 2016, waaruit blijkt dat er minstens voor bepaalde groepen kwetsbare personen specifieke garanties zijn. Weliswaar is er blijkens dit rapport geen specifiek mechanisme voor de *“early identification of asylum seekers that are part of most vulnerable groups”*. Doch de verzoekende partij en haar kinderen keren terug in het kader van de Dublin III Verordening, en in de fiche van 1 juli 2016 waarin Spanje aangeeft de verantwoordelijkheid voor de asielaanvraag te aanvaarden, stellen zij expliciet dat zij op de hoogte zijn dat er minderjarige kinderen betrokken zijn en aanvaarden zij ook voor hen de verantwoordelijkheid. België wees in het overnameverzoek van 23 juni 2016 ook op de specifieke samenstelling van het gezin, namelijk dat drie minderjarige kinderen hun moeder vergezellen. Een probleem van identificatie lijkt aldus niet aan de orde, minstens maakt de verzoekende partij dit niet aannemelijk. Bovendien blijkt volgens het AIDA rapport dat in de praktijk medewerking wordt verleend door gespecialiseerde organisaties die de identificatie voor hun rekening nemen van de meest evidente groepen van kwetsbare personen (p. 30). Tekortkomingen blijken slechts in het kader van mensenhandel, waarbij dient te worden opgemerkt dat de verzoekende partij als Dublinterugkeerder aan Spanje wordt overgedragen. Voorts is het AIDA rapport positief aangaande de opvangfaciliteiten (cfr. supra, zie ook pagina 36 ev. van het AIDA rapport). De verzoekende partij gaat voorbij aan de medewerking die wordt geleverd door gespecialiseerde organisaties en laat na aan te tonen welke specifieke “procedurele waarborgen” zij zou ontberen.

Waar de verzoekende partij de vrees uit te moeten terugkeren naar Ceuta en zij erop wijst, met verwijzing naar het AIDA rapport van april 2016, dat de opvangfaciliteiten in Ceuta en Melilla kritiek zijn, herhaalt de Raad dat de verzoekende partij als Dublinterugkeer niet per se zal moeten terugkeren naar Ceuta, en er zijn geen elementen in het dossier die erop wijzen dat zij en haar kinderen zullen worden overgedragen aan een van deze enclaves. Bovendien dient te worden onderlijnd dat zij zelf aangaf ten tijde van haar verhoor op 22 juni 2016 dat zij louter in België asiel heeft aangevraagd omdat haar kinderen tijdens hun verblijf in Marokko Frans hebben geleerd, dat België een democratisch land is dat de mensenrechten respecteert. Zij verklaarde uitdrukkelijk geen problemen te hebben gekend qua opvang en behandeling in Spanje, dus in Ceuta waar zij 5 maanden zou hebben verbleven, en stelde louter dat zij zich even moesten aanpassen om te leven met mensen van een andere afkomst. Verder kan worden herhaald dat het AIDA rapport omtrent de opvangfaciliteiten in Spanje in het algemeen positief is (p. 36 ev.), hetgeen zij niet weerlegt met haar betoog. Er is bovendien aandacht voor de specifieke noden van kwetsbare personen (p. 40).

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt dient de verwerende partij allerminst garanties te bieden dat zij niet teruggestuurd zullen worden naar Ceuta en Melilla. Waar zij verwijst naar een arrest van de Raad met nr. 141 810 van 25 maart 2015 dat haar stelling zou ondersteunen, dient te worden opgemerkt dat zij niet aantoont dat zij zich in dezelfde situatie bevinden als deze die aan de grondslag ligt van dit arrest en de arresten geen precedentswaarde kennen in België.

Verder kan zij niet ernstig voorhouden dat er geen concreet bewijs is dat Spanje het onderzoek van de asielaanvraag zal aanvangen, nu de Spaanse autoriteiten in hun brief van 1 juli 2016 waarmee zij instemden met het verzoek tot terugname uitdrukkelijk stellen dat *“We inform you that Spain accepts reponsability for the asylum application in accordance with article 13.1 of the above mentioned*

regulation. Acceptance includes his/her minor child/children". Verzoekende partij beperkt zich tot een louter hypothetische bewering die overigens niet strookt met de bronnen waarop de bestreden beslissing is gebaseerd. In dit kader kan de verzoekende partij niet dienstig verwijzen naar het arrest nr. 166 824 van 28 april 2014 van de Raad, nu zij in casu niet aantoonde dat de verwerende partij onvoorzichtig zou zijn geweest. Uit het overnameverzoek blijkt dat uitdrukkelijk werd gewezen op de samenstelling van het gezin, namelijk een alleenstaande moeder met drie minderjarige kinderen. Spanje heeft de terugname uitdrukkelijk aanvaard, met inbegrip van de drie kinderen. In tegenstelling tot de zaak waarnaar zij verwijst, was er dus wel degelijk communicatie tussen de betrokken autoriteiten. Het komt de Raad niet kennelijk redelijk voor dat er in casu specifieke garanties zouden moeten worden gevraagd met betrekking tot de opvang van kwetsbare profielen. Bovendien is het AIDA rapport hieromtrent gunstig.

Waar de verzoekende partij tracht aan te tonen, met verwijzing naar voornoemde Concluding Observations van 6 juni 2012, dat er sprake is van racisme en xenofobie tegen migranten en asielzoekers in Spanje, dient te worden herhaald dat de verzoekende partij nergens aangaf het slachtoffer van dergelijke praktijken te zijn tijdens haar verblijf in Spanje. Zij brengt geen concrete elementen aan die wijzen op het feit dat zij zal worden gediscrimineerd en beperkt zich tot het citeren van een oud rapport uit 2012. Ook blijkt hieruit niet dat dit rapport de situatie van Dublinterugkeerders beschrijft. Bovendien kan worden opgemerkt dat de verwijzing naar het verslag van het comité voor economische, sociale en culturele rechten dateert van 6 juni 2012, zodat de vraag kan worden gesteld of de conclusies die destijds werden getrokken op heden nog actueel zijn, los van de vaststelling dat er jammerlijk ook in andere landen van Europa er zich al wel racisme voordoet. Dit stuk is sowieso ouder dan de rapporten waarop de verwerende partij zich heeft gebaseerd bij het nemen van de bestreden beslissing, namelijk het Dublin II regulation national report van 20 juni 2012, het rapport van 9 oktober 2013 van Nils Muiznieks en vooral het AIDA rapport van april 2016. Verder kan worden herhaald dat de verzoekende partij niet aanvoert, laat staan aannemelijk maakt, dat zij tijdens hun verblijf in Spanje werden gediscrimineerd. Integendeel, zij gaven tijdens het gehoor aan naar België te zijn gekomen omdat het een democratisch land is dat de mensenrechten respecteert en omdat haar kinderen Frans hebben geleerd, doch maakt geen gewag van tekortkomingen in Spanje op het vlak van de behandeling van asielzoekers, terwijl ze er 5 maanden zouden verbleven hebben.

Ook de Concluding observations van 14 augustus 2015 beschrijft een algemene situatie, die bovendien niet terug te vinden is in het AIDA rapport van april 2016 waarop de verwerende partij zich baseert om te stellen dat de verzoekende partij en haar kinderen als kwetsbare personen voldoende bescherming zullen genieten.

Voorts blijkt uit het rapport "Evaluation of the implementation of the Dublin III Regulation" van maart 2016 allerm minst dat "*Spanje een van de weinige landen uit de Europese Unie is die haar autoriteiten absoluut niet opleid betreffende Dublin procedures*", doch slechts dat de organisatie van de opleiding voor overheden die te maken hebben met de Dublin III Verordening niet voldoende is. Hiermee toont de verzoekende partij echter niet aan dat zij in geval van een overdracht aan Spanje een risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Bovendien blijkt uit het AIDA rapport van april 2016 allerm minst dat er geen garanties zijn dat ze niet voldoende ondersteund zullen worden bij een overdracht, zoals hoger reeds werd uiteengezet.

Waar de verzoekende partij erop wijst dat uit het AIDA rapport blijkt dat verschillende overdrachten aan Spanje werden geannuleerd, dient te worden opgemerkt dat zij nalaat uiteen te zetten dat zij en haar kinderen zich in exact dezelfde situaties bevinden als deze die aanleiding hebben gegeven tot de zaken waarnaar ze verwijst. Bovendien kan worden opgemerkt dat in beide zaken werd gesteld dat de persoonlijke situatie van de betrokkene niet voldoende werd onderzocht, terwijl uit het voorgaande blijkt dat door de verwerende partij rekening werd gehouden met alle bekommernissen van de verzoekende partij, en dat naast een onderzoek van de algemene situatie in Spanje eveneens de situatie van de alleenstaande vrouw met minderjarige kinderen werd belicht. Deze conclusies werden door de verzoekende partij niet weerlegd. Voorts blijkt uit het AIDA rapport dat er in het algemeen geen probleem is qua onthaalfaciliteiten in Spanje. Zij toont niet aan welke bijkomende garanties de verwerende partij had moeten leveren, terwijl bovendien Spanje de terugname van het gezin expliciet heeft aanvaard. In zoverre zij dienaangaande verwijst naar de zaak Tarakhel van het EHRM van 4 november 2014, kan zij niet gevolgd worden in haar betoog dat het niet verantwoord is dat zij zonder individuele garantie terug overgedragen wordt aan Spanje. De omstandigheden in de zaak Tarakhel zijn niet vergelijkbaar met de situatie van de verzoekende partij, te weten een Afghaanse familie met een voorziene Dublinoverdracht naar Italië. De verzoekende partij is een alleenstaande vrouw met drie

minderjarige kinderen, allen zonder gezondheidsproblemen en toont niet aan waarom in haar geval er noodzaak is aan het verkrijgen van bijkomende individuele garanties of aan de behandeling van haar asielaanvraag door de Belgische instanties, ondanks de door de Spaanse autoriteiten aanvaarde verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag van de moeder en de drie minderjarige kinderen.

De Raad herhaalt dat de verwerende partij, verwijzend naar het Dublin II Regulation National Report van 2012 en het rapport van de vertegenwoordiger van de rechten van de mens naar aanleiding van zijn bezoek aan Spanje van 2013, vaststelde dat het feit dat er zich in Spanje, net zoals in andere landen, soms problemen voordoen wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers in de ruime zin niet aantoont dat er sprake is van onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM. Uit het recente AIDA rapport blijkt dat er problemen zijn vastgesteld in de voorlopige opvangcentra in Ceuta en Melilla (p. 39), maar zoals hoger werd aangegeven zal de verzoekende partij niet naar deze centra worden overgedragen, maar kan zij als asielzoeker terecht in het CAR opvangcircuit (p. 38). Er zijn in het algemeen geen rapporteringen van slechte omstandigheden in de opvangfaciliteiten (9. 39). Op vlak van de opvang vonden sinds 2014 verschillende initiatieven plaats om de capaciteit te verhogen gelet op de hoge instroom en het hoofd te bieden aan problemen in dit verband (p. 36). De opvang werd met succes geherstructureerd. Uit een algemene analyse blijkt niet dat er dermate structurele problemen zijn wat betreft asielzoekers en de procedure dat wie wordt overgedragen in het kader van de Dublin III Verordening per definitie in een situatie belandt die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij brengt geen elementen aan die het tegendeel bewijzen en beperken zich zoals gesteld tot een algemeen en niet concreet betoog waaruit geen persoonlijke vrees kan worden afgeleid. Evenmin blijkt uit haar betoog een concrete vrees voor discriminatie.

Verder kan zij niet dienstig verwijzen naar een vernietigingsarrest van de Raad met nr. 155 275 van 26 oktober 2015 nu dit de specifieke situatie betreft van een verzoekende partij die zwanger was, terwijl dit in casu geenszins aan de orde is.

Voorts toont de verzoekende partij niet aan waarom zij van mening is dat geen rekening zou zijn gehouden met het welzijn en de persoonlijke ontwikkeling van de kinderen. Zij maakt geenszins aannemelijk dat het in hun belang zou zijn in België te blijven, land waar zij pas in juni 2016 zouden zijn toegekomen. Er werd voorts door de verwerende partij opgemerkt dat met betrekking tot de kinderen enkel werd opgemerkt dat zij Frans hebben geleerd ten gevolge van hun verblijf in Marokko en dat zij geen gezondheidsproblemen ervaren. De verzoekende partij bracht niet aan dat het omwille van de kinderen is dat de asielaanvraag door België zou moeten worden behandeld.

Waar de verzoekende partij ten slotte aangeeft dat zij ten tijde van haar gehoor niet heeft verklaard dat zij een vrees koestert jegens haar man, dient te worden opgemerkt dat zij dit onderdeel van haar betoog voor het eerst in het kader van haar verzoekschrift naar voor brengt, zodat zij de verwerende partij niet kan verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Zij geeft geen enkele reden aan waarom zij dit element niet ten tijde van haar gehoor of voor het nemen van de bestreden beslissing heeft kunnen naar voor brengen.

Waar zij louter een aantal arresten aanhaalt van de Raad zonder meer, dient te worden opgemerkt dat zij opnieuw nalaat aan te tonen dat de situaties die ten grondslag liggen aan deze arresten identiek zijn als deze waarin zij zich zelf bevindt, zodat de verwijzing niet dienstig is.

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de bestaanbaarheid van de overdracht van de verzoekende partij en haar minderjarige kinderen met artikel 3 van het EVRM heeft onderzocht in het licht van de internationale verdragsrechtelijke verplichtingen van Spanje. Gelet op hetgeen voorafgaat kan niet worden vastgesteld dat dit gevoerde onderzoek onzorgvuldig of niet met de vereiste nauwkeurigheid en aan de hand van concrete, pertinente en actuele informatie zou zijn gebeurd. De Raad stelt vast dat de verwerende partij recente bronnen heeft gehanteerd – waaronder het AIDA rapport up-to-date tot april 2016 – in het kader van zijn onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM kan niet worden aangenomen.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden

beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 3.2 en 6 van de Dublin III Verordening en van artikel 51/5 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin toont zij aan dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

Waar de verzoekende partij de schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag aanvoert, wijst de Raad erop dat dit artikel van het Kinderrechtenverdrag op zichzelf niet volstaat, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd. De verzoekende partij kan de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag daarom niet dienstig inroepen (RvS 11 juni 1996, nr. 60.069; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554). Artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, dat een zeer algemene bepaling omvat, mag bovendien niet zo geïnterpreteerd worden dat het de toepassing van andere, meer specifieke wets- of verdragsbepalingen zou uitsluiten. Dit onderdeel is niet dienstig.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN